

настирския човѣкъ — който ще ни упъти по-нататѣкъ. Обаче, не се забелязваше никакъвъ човѣкъ. На нашето „ехоо!“ се обади едно магаре, което видѣхме като черна точка до по-малкото езеро. Но и това бѣше утешително, защото е сигуренъ знакъ, че има при магарето и човѣкъ.

Нашата група се състои отъ четири души: азъ и моя синъ Л., гимназистъ, и моя приятель М., пенсио-

Манастирското рибно езеро

неръ-учитель съ неговия синъ С., току-що завършилъ прогимназия.

Тръгнахме да слизаме по много стрѣмна козя пѣтека право къмъ езерата. Следъ 40 м. бѣхме вече при тѣхъ. Интересно! . . . Отгоре езерото (голѣмото) ни се видѣ непрозрачно, зеленикаво, съ голѣми петна, като че имаше размжтена тиня, обаче, сега при него видѣхме съвсемъ друго — то бѣше прозрачно, чисто, кристално. И разбрахме, че това сж отраженията на околната зелена трева. Но и друго: г-нъ М. изненаданъ извика: